

[Aksel Larsen.]

retfærdighed at gøre, og selv om regeringen desværre ved omsforliget var tilbøjelig til at gå ind på noget sådant, vil jeg dog håbe, at den ikke er hjemme, når man nu tilbyder forlig på et sådant grundlag.

Hvis regeringen virkelig fastholder, at den mangler 260 mill. kr., hvad jeg altså ikke tror den gør, så kunne regeringen jo give sig til at spare. Når det ærede medlem hr. Retoft efterlyser forslag til, hvor regeringen kan spare, skal jeg da gerne hjælpe ham, hvis han ikke selv kan finde ud af det. Hvis jeg ikke husker meget fejl, er det sådan, at vore militærudgifter i øjeblikket er mellem 1.600 og 1.700 mill. kr. om året, og hvis det ærede medlem hr. Retoft og regeringen ikke vil være med til at begynde på det, vi har foreslået, nemlig afrustning, kunne man dog overveje, om man ikke kunne tillade sig med lige så kort varsel, som man har givet folketinget til behandlingen af disse skattelove, at vedtage eller gennemføre en nedskæring i militærudgifterne med de 260 mill. kr. Jeg er af den mening, at militæret overhovedet ikke på nogen som helst måde giver vort land sikkerhed, altså at det i den henseende ikke er gavnligt, ja, at det endda er skadeligt, fordi de penge, der gives ud til militæret, er uproduktive udgifter. Hvis man virkelig mener, man mangler de 260 mill. kr., så kunne man tage og skære militærudgifterne ned, foreløbig med 260 mill. kr., så er det problem klaret.

Jeg vil tilføje, at jeg synes, det er lige stærkt nok, at man kommer med sådanne tre lovforslag. Jeg har ikke noget imod, at regeringen vil have sine lovforslag gennemført hurtigt; det er i og for sig rimeligt, det vil enhver regering, som kommer med lovforslag om indirekte skatter af den art. Noget helt andet er, om den har moralsk ret til overhovedet at komme med sådanne skatteforslag. Jeg synes, det er lige hårdt nok, at man her i begyndelsen af februar måned kommer med sådanne forslag om indirekte skatter, som skal træde i kraft

straks; så snart de er vedtaget, så snart man har fået kongens underskrift på lovforslagene, skal lovene træde i kraft. Jeg synes, det er lige stærkt nok, at regeringen begrundet lovforslagene med, at man fra marts eller april skal give tjenestemændene mere i løn. Så kunne man da i det mindste vente så længe; men det er altså sådan, at endnu før de i helhedsløsningen lovede lønforhøjelser træder i kraft — jeg tror, det var 239 mill. kr. tilsammen for arbejdere beskæftiget hos medlemmer af Arbejdsgiverforeningen — altså endnu før disse lønforhøjelser er trådt i kraft, og de kan i praksis først træde i kraft den 9. eller 10. marts, kommer man med sådanne prisforhøjelser, som man vil gennemføre ved hjælp af indirekte skatter. Dertil kommer, at det jo ikke bliver før 1. april, at tjenestemændene skal have de lønforhøjelser, som bekymrer regeringen så uhyre meget; men alligevel vil den have indtægterne med det samme.

Ja, jeg har, som jeg sagde, bemærket, at det ærede medlem hr. Poul Møller er villig til at godkende disse lovforslag, vel at mærke hvis han kunne få de indirekte skatter forhøjet endnu mere, end regeringen her foreslår, og så til gengæld få indkomstskatten sat ned. Jeg er ganske klar over, hvor på indkomstskalaen det ærede medlem hr. Poul Møller tænker sig at der skulle ske noget. Jeg advarer regeringen imod at gøre det samme, som den var uintelligent nok til at gøre i 1962, da den for at få omsen igennem gik ind på at opfylde alle de krav, der blev stillet fra venstres og de konservatives side.

I øvrigt vil jeg igen understrege, at vi vil i hvert fald ikke være med til at gennemføre disse skattelovsforslag; men vi er naturligvis villige til at forhandle med regeringen, forudsat at der er forhandlingsvilje fra regeringens side med hensyn til spørgsmålet om, hvorledes man på anden måde kan klare situationen. Jeg tror nok, at jeg i min tale har antydnet, hvilke udveje vi kunne tænke os valgt.